

မိုးကလေးနားဝေ

ရွှေလယ်မိုး

အခန်း(၁)

"သမီး ချိုလေးနွယ်ရေ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး၊ သမီးအစ်ကိုလုပ်ပုံ ကောင်းမှ ကောင်းသေးရဲ့ လားလို့ '

ရွှေဆိုင်မှ ပြန်လာသောချိုလေးနွယ်ကို မြင်လိုက်သည် နှင့် မိထွေးတော် ဒေါ်သိန်းတင်က အသံစူးစူးနှင့် လှမ်းပြောသည်။ ။ သူမကိုကြည့်ရသည် မှာ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် အလွန် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေသည့်ဟန်ပါ။ ။

ချိုလေးနွယ် ရင်မှာ ထိတ်သွားသည် ။ ဘယ်သို့သော ပြဿနာနှင့်ဒေါ်သိန်းတင် ရင်ဆိုင် နေရပြီလဲ။ စာကိုကိုင်ထားခြင်းအားဖြင့် အဝေးကပြဿနာပင်ဖြစ်မည်။ သူမတို့ နှင့် အနီးစပ်ဆုံး အဝေးက သူဆိုလို့ အစ်ကိုဖြစ်သူ သူရ သာ ရှိသည်။ ။

"ကိုကိုသူရဆီက စာလား မေမေ"

"ဟုတ်ပါတော်၊ သမီးရဲ့ အစ်ကိုတော် သူရလေးလုပ်ပုံများ ကောင်း... ကောင်းသေးရဲ့ လား၊ အမေတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်ဆိုတာများ သတိရသေးရဲ့ လား မသိဘူး"

ငိုမလို ရယ်မလို ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်နေသော ဒေါ်သိန်းတင်ကိုကြည့်ပြီး ချိုလေးနွယ်က ရယ်ချင်သွားသည်။ ။

"အမေကို သတိရလို့ အမေ့ဆီ စာရေးလိုက်တာပေါ့"

"အမလေး မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ အစ်ကိုဘက်က ရှေ့နေလိုက်မနေစမ်းပါနဲ့ ဟောဒီစာကို ဖတ်ကြပါဦး တော်"

ဒေါ်သိန်းတင်ရဲ့ မျက်စောင်းကို ပြုံးပြုံးကြီးလက်ခံလိုက်ပြီး လှမ်း ပေးသောစာကို ယူလိုက် သည် ။ အသင့်ဖြန့်ပြီး စာသားကိုဖတ်သည် ။

မေမေခင်ဗျား...

သား ရိုသေစွာ စာရေးအကြောင်းကြားလိုက်ပါတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ သားချစ်သူတွေ့နေပါပြီ သူ့နာမည်က မာလာတဲ့ ၊ အရမ်း မိန်းမပီသပြီး ၊ အရည်အချင်းရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ၊ သူ့ကို သား လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ သူ့မိဘတွေကလည်း သဘောတူပါတယ်။

ချိုလေးနွယ်က စာကိုဖတ်ရင်းနှင့် သူမရဲ့ ရင်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန် လာသည် ။ သူရ ချစ်သူရှိနေပြီဆိုသောစာသားကို ဖတ်ရခိုက်၊ ခေါင်းပေါ် သို့ မိုးကြိုးသွားကြီး စိုက်ဝင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည် ။ မူးမိုက်မတတ် ဖြစ်သွားပြီး မျက်စိကို မှိတ်ချထားလိုက်သည် ။

ဒေါ်သိန်းတင်က သူမအား ကြည့်နေသည် ကို သတိပြုမိပြီး စိတ်ကို ထိန်းကာ စာကိုဆက်ဖတ် သည် ။

လက်ထပ်ဖို့ က လိုပါသေးတယ်၊ မေမေ့ဆီကို သူ့ကို ခေါ်လာပြီး ပြဦးမယ်၊ မေမေ သိပ်ပြီး သဘောကျမှာ သေချာပါတယ်၊ သူတို့ က စီးပွားရေးလည်း တောင့်တင်းပါတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ဖလော်ရယ်ဆိုတဲ့ ဟိုတယ် ဖွင့်ထားတယ်၊ သူ့အဖေပိုင်တဲ့ ဟိုတယ်ပေါ့။

ညီမလေး ချိုလေးကိုလည်း သားမိန်းမယူတော့မယ်၊ ယောက်မရ

တော့မယ်လို့ ပြောပြ လိုက်ပါ။ သိပ်ကို လိမ်မှာ ရေးခြားရှိပြီး ချောမော တဲ့ မာလာနဲ့ အမျိုးတော်ရတော့မယ်လို့ လေ၊ မေမေ ရန်ကုန်ကိုလာရ င် လာခဲ့ပါဦးလား၊ သားကတော့ အလုပ်တွေ အရမ်းများ နေလို့ မလာဖြစ်သေးပါဘူး။

ချိုလေးကို သားဆီ စာရေးခိုင်းပါဦး၊ အဲဒီကောင်မလေးက စာရေး သိပ်ပျင်းတာပဲ၊ တစ်လ နေလို့ စာတစ်စောင်တောင် မရေးဘူး၊ ဒါပဲ နော် မေမေ...။

ချစ်တဲ့ သား သူရ

သူရရဲ့ စာကို ပြီးဆုံးအောင် ဖတ်ပြီး၊ ချိုလေးနွယ်ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချိသွားသည် ။ ကိုယ်ထဲက ရှိသမျှအားတွေ၊ ချက်ချင်း ကြမ်းပြင်ထဲသို့ အားလုံး စီးဝင်သွားသလိုပါပဲ။

"ကိုကိုသူရရယ် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဟင်၊ ကိုကိုသူရရဲ့ ဘဝမှာ ချိုလေးက ဘယ်နေရာ ဘယ်ကဏ္ဍမှာ မှ မရှိဘူးလား၊ ချိုလေး အရမ်းကြေ ကွဲနေရပါပြီ..."

"ချိုလေးကို စာရေးပျင်းတယ်လို့ ကိုကိုသူရက ထင်နေတာကိုး၊ ချိုလေး စာရေးမပျင်းပါဘူး၊ ချိုလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကိုကိုသူရက အမြဲရှိနေ တာလေ၊ ဒါကြောင့် စာရေးစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ ၊ ခုတော့ ကိုကိုသူရရယ် ချိုလေး ဘယ်လိုဖြေရမှာ လဲ၊ ကိုကိုသူရရဲ့ ဘဝကို တစ်ဝက်ပိုင်နေ တဲ့ မိန်းမကို၊ ကိုကိုသူရက တွေ့နေပြီနော်"

ကျချင်သော မျက်ရည်စတွေကို မနည်းကြီး ထိန်းသိမ်းတားဆီးရင်း ချိုလေးနွယ်က ကြေကွဲ နေသည် ။ ဒေါ်သိန်းတင်က သူမကို စေ့စေ့ကြ

ညှိနေသည်။ ။

"သမီးလဲ သူ့ကို သဘောမတူနိုင်ဘူး မဟုတ်လား"

"ချိုလေးတို့ သဘောမတူလည်း ၊ ကိုကိုသူရယူမှာ ပဲ မဟုတ်လား မေမေရယ်"

အလွန်စိတ်ပျက်အားငယ်သော အသံနှင့် ချိုလေးနွယ်က ဒေါ်သိန်းတင်ကို ပြန်ပြောသည်။ ။

"အဲဒီ မိန်းမနဲ့ မယူဖြစ်အောင် မေမေ တားချင်တယ်"

ဒေါ်သိန်းတင်က သားရွေးချယ်ထားသော မိန်းကလေးကို မမြင်ခင်ကတည်းက သဘောမတူ နိုင်အောင်ရှိနေသည်။ ။

"မေမေက ဘယ်လို တားမှာ လဲ"

"ချိုလေး ရန်ကုန်ကိုလိုက်သွားပါ၊ မေမေရဲ့ ကိုယ်စား အဲဒီမိန်းမနဲ့ မယူဖြစ်အောင် တားပေး ပါ"

သူရကို ဘယ်မိန်းမနဲ့ မှ သဘောမတူသော်လည်း ချစ်ကြိုက်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ခွဲရမှာ တော့ ချိုလေးနွယ် မဝံ့မရဲ့ ရှိနေသည်။ ။

"မေမေကလည်း ချိုလေးက ဘယ်လိုတားရမှာ လဲ"

"တားချင်သလိုသာ တား၊ အဲဒီမိန်းမနဲ့ မယူရင်ပြီးရော"

"ခက်ပါလား မေမေရယ်"

တစ်ယူသန်ကြီး ဖြစ်နေသော ဒေါ်သိန်းတင်ကို ချိုလေးနွယ်ကကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်စွာနှင့် ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်း ကုတ်လိုက်သည်။ ။

"မေမေလိုက်သွားရင် ပွဲကြမ်းလိမ့်မယ်၊ ချိုလေးက ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့

သွားပြီး ဖျက်ပေးပါ"

"ချိုလေးမှာ အဲလိုသတ္တိမရှိဘူး"

"သမီးဆိုရင် သားက အလိုလိုက်ပါတယ်ကွယ်၊ ချော့မော့ပြောကြည့်ပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီကိစ္စနဲ့ မေမေ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေပြီး နေမကောင်းဘူးဆိုတာကိုပါ ထည့်ပြောလိုက်ပေါ့"

"မေမေရယ်..."

ချိုလေးနွယ်က စိတ်အားသိပ်ပြီးထက်သန်နေသော ဒေါ်သိန်းတင်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းကို နက်နက် ရှိုက်လိုက်သည်။ သူရနှင့်မာလာကို ဒေါ်သိန်းတင်က ကွဲစေချင်သည် ထက် အဆပေါင်း များစွာ မိမိက ကွဲစေချင်ပါသည်။ သိပ်ချစ်ရသော သူရကို မိမိတစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ဆိုင်ချင်သည် လေ။

ဒါပေမဲ့ သူ စွဲလမ်းနှစ်သက်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စွန့်ပစ်အောင် မုန်းအောင် လုပ်ဖို့ က သိပ်လွယ်မည်မထင်ပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုရဖို့ အတွက် ချိုလေးနွယ်က မသုံးချင်ပါ။

"မေမေ့ကိုယ်စား သွားပေးပါ သမီးရယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ မေမေ ဘယ်လိုမှ သဘောတူ နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"တွေ့ဖြင့် မတွေ့ရသေးဘဲနဲ့ မေမေရယ်"

"စိတ်ထဲက မှန်းကြည့်ပြီး မြင်နေတယ်၊ မေမေနှစ်သက်နိုင်မယ့် မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး "

တစ်ယူသန် တစ်ဇွတ်ထိုးကြီးဖြစ်နေသော ဒေါ်သိန်းတင်ကို ဘယ်လိုစကားမျိုးနဲ့ ချေဖျက် တားဆီး၍ မရနိုင်တော့ပါပြီ။ ရန်ကုန်သို့ လိုက်သွားရန်မှ တစ်ပါး ငြင်း၍ မရတော့ပြီ။

"သိပ်သွားစေချင်ရင် ချိုလေး သွားပေးပါ့မယ်"

"ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို အမြန်ဆုံးသွားပေတော့"

"ဆိုင်က ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ မေမေရဲ့ "

"အခုလည်း သက်သက် ရှိနေတာပဲ၊ သက်သက်နဲ့ ပဲလွှဲခဲ့ပေါ့"

ရွှေဆိုင်တွင် သူမနှင့်အတူတွဲထိုင်သော သက်သက်သည် စိတ်ချရသည် ။ မျက်စိလွှဲလို့ ရသည် ။ ဒါကြောင့် သက်သက်နှင့် ရွှေဆိုင်ကို ထားခဲ့ခြင်းသည် ပြဿနာမရှိပါ။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း သူရ ရွေးချယ်ထားသော မိန်းကလေးကို မြင်ချင်လာသည် ။ မာလာ ဆိုသော မိန်းကလေးသည် ဘယ်လိုသော အရည်အချင်းတွေနှင့် ပြည့်စုံ၍ သူရလို တည်တံ့သော လူမျိုးကို ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့သနည်း။

"မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ ကိုကိုသူရကို အရူးအမူးဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ မိန်းမကို ငါကိုယ်တိုင် သွားကြည့်မယ်"

ဒါကြောင့် ဒေါ်သိန်းတင်ရဲ့ တိုက်တွန်းစကားကို လက်ခံပြီး ရန်ကုန်သို့လိုက်သွားရန် စိတ်ကူး သည် ။

"ဘယ်တော့လောက် ချိုလေး သွားရမလဲ မေမေ"

"ကြာပါတယ်အေ၊ မနက်ဖြန်ပဲ ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်တော့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ"

ချိုလေးနွယ်က ခရီးထွက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်သည် ။ ရန်ကုန်သို့သွားရန် စိတ်အား ထက်သန်နေသည် ။ သူရအတွက် ရန်ကုန်လိုက်လာခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ခိုင်လုံသော အကြောင်း ပြချက် တစ်ခု

ကိုပါ ယူဆောင် သွားရမည်ဆိုတာကိုပါ ကောင်းကောင်း ကြီး သဘော
ပေါက်သည်။ ။

အခန်း(၂)

သူရဲ ချစ်သူရှိနေပြီဆိုသော အကြောင်းရင်းက ချိုလေးနွယ်ရဲ့ စိတ်ကို အလွန် လှုပ်ရှား စေသည်။ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစား၍ မရအောင် စိတ်တွေလှုပ်ရှား နောက်ကျိနေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ပြီး အိပ်ရာကိုစောစောဝင်ခဲ့ရပေမဲ့ ချိုလေးနွယ် အိပ်မပျော်ပါ။ အပျိုဖော်ဝင်ပြီး ချစ်သည် ဆိုသော ခံစားမှုကို သိရှိနား လည်ခံစားခဲ့သည့် အချိန်က စပြီး ရင်မှာ မြတ်မြတ်နိုးနိုးပန်ဆင်ခဲ့သော ချစ်ပန်းတစ်ပွင့်ကို ခုတော့ သူတစ်ပါး လက်ထဲသို့ ထိုးအပ် လိုက် ရတော့မှာ လား။

ထိုအသိ ထိုခံစားမှုက ချိုလေးနွယ်ရဲ့ နှလုံးသားကို ထုနှက်နှိပ်စက်နေသည်။ ရူးသွပ်သွား မတတ် ချိုလေးနွယ် ခံစားနေရသည်။

"ချိုလေးကိုဘာကြောင့် ကိုကိုသူရဲရဲ့ ဘဝအဖော်မွန်အဖြစ်နဲ့ မရွေးချယ်တာလဲ ကိုကို သူရ ရယ်၊ ချိုလေးရဲ့ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ကိုကိုသူရ တကယ်မသိတာလား၊ မသိချင်ယောင်ဆောင် လိုက်တာလား"

တစ်ယောက်တည်း ကြေကြေကွဲကွဲကြီး ချိုလေးနွယ်က ခံစားရင်း မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျနေ သည်။ ကုန်ဆုံးလွန်မြောက် ကျော်လွှားခဲ့ရသော အတိတ်ဆီသို့ အတွေးက တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသည်။

ချိုလေးနွယ် အသက်ငါးနှစ်အရွယ်မှာ မိခင်ဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး ချိုလေးနွယ်ရဲ့ ဘဝမှာ အားကိုးအားထား ချစ်ခင်တွယ်တာစရာ ဆိုလို့ ဖခင်ဦးမြင့်နွယ် တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

မိဘဆိုးလေး ချိုလေးနွယ်ကို ဖခင် ဦးမြင့်နွယ်က အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ထားခဲ့သည်။ ပစ္စည်းအသင့်အတင့် ချမ်းသာသော ဦးမြင့်နွယ်သည် သမီးဖြစ်သူကို မရှိမသိ မကြောင့်မကြအောင် ထားခဲ့သည်။

သည် လိုနှင့် ဦးမြင့်နွယ်က အထီးကျန်ဘဝကို သုံးနှစ်သုံးမိုး လျှောက်လမ်းခဲ့သည်။ တစ်နေ့မှာ ဦးမြင့်နွယ်က၊ ခရီးထွက်ရမည်လို့ သမီးဖြစ်သူကို ပြောသည်။

"သမီးလေး ချိုလေး၊ အိမ်မှာ ကောင်းကောင်း နေခဲ့နော်၊ ဖေဖေကြီး ခရီးထွက်မလို့ "

"ချိုလေးလည်း လိုက်မယ်လေ "

"ကျောင်းတက်နေရတာ သမီး ဘယ်လိုက်လို့ ဖြစ်မလဲ "

အသက်ရှစ်နှစ်ရှိနေပြီဖြစ်သော သမီးကို ရင်ခွင်ပိုက်ကလေးလေးလို ရင်မှာ ပိုက်ထွေးပြီး ဦးမြင့်နွယ်က ချော့မော့သည်။

"ဖေဖေကြီးကလည်း ချိုလေး ကျောင်းပိတ်မှ သွားပါလား "

"အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားရမှာ လေ သမီးလေးရဲ့ "

"အဲဒီအလုပ်ကိစ္စကို ကျောင်းပိတ်တဲ့ အထိ ထားလိုက်ပါ ဖေကြီးရယ် နော် "

သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ဦးမြင့်နွယ်က အားရပါးရရယ်သည်။ ။

"သမီးလေးကလည်း ကွာ၊ အလုပ်ကိစ္စဆိုတာ ရွှေ့ထားလို့ မရဘူးကွယ့်၊ ဖေကြီးပြန်လာရင် သမီးအတွက် မုန့်တွေ၊ လက်ဆောင်တွေ အများကြီး ဝယ်ခဲ့မှာ ပေါ့"

အတင်းကို ကတ်သီးကတ်ဖဲ့နှင့် ဂျီဂျောင့်လုပ်နေသော သမီးကို ချောပြီး အထိန်းတော်နှင့် ထားခဲ့သည်။ ။ ဦးမြင့်နွယ်က တောင်တွင်းကြီးမြို့ကိုရောက်ပြီး စီးပွားရေးကိစ္စဆောင်ရွက်ရင်း အချိုး သမီးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံစည်းခဲ့သည်။ ။

သူနှင့်သက်တူရွယ်တူရှိသည့် ဒေါ်သိန်းတင်ဆိုသော သားတစ်ယောက်နှင့် မုဆိုးမအရွယ် ကောင်းကောင်း ကို ဆုံတွေ့လိုက်ရသည်။ ။ ဒေါ်သိန်းတင်နှင့်တွေ့တော့ သုံးနှစ်သုံးမိုးကျော် သေဆုံးခဲ့ပြီ ထင်ခဲ့သော သူရဲ့ နှလုံးသားက ပြန်လည်ရှင်သန်နိုးကြားလာသည်။ ။

တောင်တွင်းကြီးမှာ နှစ်ပတ်ကျော်နေခဲ့စဉ် ဒေါ်သိန်းတင်နှင့် အချိန်များများ တွေ့ဆုံ ရင်းနှီး ခွင့်ရခဲ့သည်။ ။ အလုပ်ကိစ္စများ ပြီး၍ ရန်ကုန်ပြန်လာတော့ မိန်းမပီသချောမွေ့သော ဒေါ်သိန်းတင်က သူရင်မှာ ငြိတွယ်ပြီး ပါလာခဲ့သည်။ ။

သမီးဖြစ်သူ ချိုလေးနွယ်အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်း စားစရာတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် ဝယ်ခြမ်းပြန်လာခဲ့သော်လည်း သူ့နှလုံးသားက တောင်တွင်းကြီးမြို့မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

သမီးဖြစ်သူရဲ့ စိတ်သဘောထားကိုသိရအောင် ရန်ကုန်ရောက်ပြီး တစ်စတစ်စ စမ်းသပ် ကြည့်သည်။ ။ သမီးစိတ်မချမ်းသာမယ့်အလုပ်မျိုးကို သူ မလုပ်ချင်ပါ။

မွေးချင်းမရှိ၍ အိမ်နီးနားချင်း သူငယ်ချင်းတွေကို အောက်ကျခံပြီး ချောမွော့ပေါင်းနေရသော သမီးရဲ့ အဖြစ်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဦးမြင့် နွယ်က စည်းရုံးသည်။ ။

"သမီးလေးက မောင့်နှစ်ယောက် မရှိတော့ ပျင်းပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို အဖော်လုပ်ရတာ သနား လိုက်တာကွယ်"

"ဖေဖေကြီးကမှ ချိုလေးအတွက် အဖော်မွေးမပေးတာကိုး အဲဒါ ဖေကြီးရဲ့ အပြစ်"

"ဟုတ်ပါပြီ သမီးရယ်၊ ဖေကြီးက တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုထပ်ပြီး မွေးမှာလဲ"

"ဟုတ်တယ်နော် မေမေမှ မရှိတာ"

ချိုလေးနွယ်က သူမ ဉာဏ်မီသလောက်ကလေးနှင့် တွေးပြီး ပြောသည်။ ။

"ချိုလေး မေမေ မလိုချင်ဘူးလား"

"ချိုလေး မေမေက သေသွားပြီဆို၊ သေသွားတဲ့ သူက ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဘူးဆို"

"အဲဒီ မေမေကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ နောက်ထပ် အသစ်မေမေ လေ"

"အဲဒီ အသစ်မေမေက ချိုလေးကို ချစ်မှာ လား ဖေကြီးရယ်"

"ချစ်မှာ ပေါ့၊ ပြီးတော့ ချိုလေးအတွက် အဖော်အကိုတစ်ယောက်လည်း ပါလာဦးမှာ သိလား"

"အစ်ကို... ဟုတ်လား၊ အဲဒီ အစ်ကိုကရော ချိုလေးကိုချစ်မှာ လား"

"ချစ်မှာ ပေါ့ကွယ်"

"အဲဒါဆို မေမေရယ်... အစ်ကိုရယ်ကို ချီလေး တွေ့ချင်လိုက်တာ"

"တွေ့ရမှာ ပေါ့ ချီလေးရယ်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဒီအိမ်မှာ ချီလေး နဲ့ အတူတူ အမြဲနေရ အောင် ဖေကြီး ခေါ်လာခဲ့ရမလား"

"ခေါ်လာခဲ့ပါ ဖေကြီး"

ချီလေးနွယ်ရဲ့ ကိုယ်လေးကို ဖခင်ဦးမြင့်နွယ်က ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေး ပွေ့လိုက်သည်။ ။ သမီးရဲ့ ဆန္ဒကိုခံယူပြီး သူလွန်စွာ ကျေနပ်နေသည်။ ။ ရှေ့ဆက်ရမည့် လမ်းခရီးက ရှောရှောရှူရှူ ဖြစ်သွား ပါပြီ။

တောင်တွင်းကြီးမြို့သို့ သွားပြီး ဒေါ်သိန်းတင်ထံမှ သူ့ကို လက်ထပ် ခွင့်တောင်းပါတော့မည်။

ဦးမြင့်နွယ် တောင်တွင်းကြီးမြို့သို့ရောက်ပါပြီ။ လာရင်းကိစ္စကို မြန်မြန် အကောင်အထည် ဖော်ပြီး ဒေါ်သိန်းတင်နှင့် သား သူရကို ရန် ကုန်သို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ ။

ချီလေးနွယ်ရဲ့ ဘဝထဲသို့ တောင့်တနေသော အမေရော အစ်ကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်လာ သည် ။ သူမထက် အသက်ရှစ်နှစ်လောက်ကြီးသော သူရကို ချီလေးနွယ်က ခင်သည်။ ။

ဒေါ်သိန်းတင်ကလည်း ပြည့်ဝသောမိန်းမတစ်ယောက်မို့ လင်ပါသ မီးလေးကိုချစ်ပါသည် ၊ အလိုလိုက်ပါသည်။ ။

လင်ပါ မယားပါ သားနှင့် သမီးတို့ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိသည့်အတွက်

ဦးမြင့်နွယ်ရာ ဒေါ်သိန်း တင်ပါ စိတ်ချမ်းသာကြရသည် ။
ရှစ်တန်းကျောင်းသားသူရက နှစ်တန်းကျောင်းသူလေး ချိုလေး နွယ်ကို
စာသင်ပေးသည် ။

"မသိန်းရယ် ကိုယ်တော့ဟန်ကျပြီ၊ အစ်ကိုတစ်ယောက် ဆိုးဖို့ နဲ့ဖို့ ရ
လို့ အဖေကို သိပ်ပြီး ဂျီမကျတော့ဘူးသိလား"

"သား သူရက သူ့ညီမလေးကို တော်တော်ချစ်၊ တော်တော် အလိုလို
က်တာပဲ"

"ကိုယ်တို့ ရဲ့ အိမ်လေးက တကယ့်ကို သီရိဂေဟာပါပဲဗျာ"

ဦးမြင့်နွယ်နှင့် ဒေါ်သိန်းတင်က ကြည်ကြည်နူးနူး ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့
ရှိနေသော ဘဝကို ကျေနပ်နေသည် ။ လင်မယားနှစ်ယောက် စကား
ကောင်းနေ စဉ်မှာ ချိုလေးနွယ်ရဲ့ အသံစူးစူးက သူတို့ အနားက
ဖြတ်သွားသည် ။

"ဟင့်အင်း၊ မရဘူး၊ ချိုလေးကို ခုလိုက်ပို့ပေးရမယ်။ မရဘူး လိုက်ပို့
ပေးရမယ်"

"ချိုလေးကလဲကွာ... တအားဆိုးတာပဲ"

ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် အသံစူးစူးနှင့်အော်ရင်း သူရကို ဂျီတိုက်နေသော ချို
လေးနွယ်ကို သူတို့ နှစ်ဦး လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

"သမီးလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲကွယ်"

"ဒီမှာ ကိုကိုသူရရယ်၊ ချိုလေး အပြင်သွားချင်တာကို လိုက်မပို့ပေး
ဘူး မေမေ"

"သမီးက ဘယ်သွားချင်လို့ လဲ"

"နေပူကျဲတဲကြီးမှာ ပြည်သူ့ယျာဉ် သွားချင်လို့ တဲ့ မေမေရယ်"

သူရက မိခင်ဖြစ်သူကို လှမ်းပြီးရှင်းပြသည် ။ ဒေါ်သိန်းတင်အနားသို့ ချီလေးနွယ်က ရုတ်ခနဲ ပြေးလာသည် ။

"ကိုကိုသူရ လိုက်ပို့ပေးဖို့ မေမေက ပြော လိုက်လေ"

"သမီးလေးက တအားဆိုးတာပဲကွယ်"

ဖခင်ဦးမြင့်နွယ်က ဆိုးစရာမရှိ ကြံဖန်ဆိုးနေတတ်သော သမီးကို အပြစ်တင်ရက် တင်ရက် စွာနှင့် ပြောသည် ။

"ဖေကြီးကလည်း ကိုကိုသူရက မနေ့ကတည်းက ပို့မယ်ဆိုပြီး ပို့မှ မပို့ပေးဘဲ"

"မနေ့က ကျူရှင်ရှိလို့ ပါ အဖေ"

"ဟုတ်သားပဲ သမီးရယ်၊ သူမှ မအားတာ"

"ခု... အားတာပဲ၊ ခုပို့လို့ ရသားပဲ"

ဇွတ်တရွတ်နိုင်သော ချီလေးနွယ်ကို သူတို့ သုံးဦးစလုံးက ခွင့်လွှတ်သော အပြုံးတွေနှင့် ကြည့်နေသည် ။

"ကဲပါသားရယ်၊ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ"

"ညနေမှ သွားပါလား ညီမလေးရယ်"

"ဟင့်အင်း... ခုပဲ"

"ကဲ... ဒါဆိုလည်း အဝတ်အစားလဲ ကိုကိုသူရက နေပူမိပြီး နေမကောင်းဖြစ်မှာ စိုးလို့ ပြောတာကွယ့်"

"ဟိုမှာ သစ်ပင်ရိပ်တွေရှိသားပဲ၊ ပြီးတော့ ချီလေး ဦးထုပ်ယူခဲ့မှာ ပါ

"

"ကဲ... ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်လုပ်"

"ကိုကိုသူရ..."

သူရအနားသို့ကပ်ပြီး ပုဆိုးစကိုဆွဲကာ ပြုံးပြုံးကြီး မော့ကြည့်နေသော ချိုလေးနွယ်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ။

"ဂျီကျစရာ ဘာကျန်သေးလဲ ပြောပြော"

"အဟီး... ပိုက်ဆံများများ ထည့်ခဲ့လို့ ၊ ဟိုရောက်ရင် အိုက်စကရင်ရော၊ မုန့်ရော၊ ချိုလေး ကြိုက်တာတွေ ဝယ်ကျွေးဖို့ လို့ "

"မှန်လှပါ ခင်ဗျာ၊ နောက်ရော ဘာလိုသေးလဲ အမိန့်ရှိပါဦး"

သူရက လက်ပိုက်ပြီး တရိုတသေဟန်နှင့် ရွဲ့ပြောသည် ကို ချိုလေးနွယ်က နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ရယ်လိုက်သည်။ ။

"ခု... လောလောဆယ်ဆယ် ဒီလောက်ပါပဲ၊ နောက်တော့ စဉ်းစားလို့ ရရင် ထပ်ပြောဦးမယ် လေ"

"ကဲပါ အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲချည်"

ချိုလေးနွယ်က သူ့အပါးမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ ။ သိပ်ကို နွဲ့ဆိုး ဆိုးတတ်ပေမယ့် ချိုလေး နွယ်သည် သူ့အပေါ်မှာ သိပ်ပြီး ခင်တွယ် သံယောဇဉ်ရှိသည် ကို သူရကသိပြီး အားလုံးကို ခွင့်လွှတ် နိုင်သည်။ ။

အိမ်ကကားကို ဦးမြင့်နွယ် ဒရိုင်ဘာငှားထားသည်။ ။ ထိုဒရိုင်ဘာကြီးသည် လည်း ချိုလေးနွယ် ရဲ့ ဒဏ်ကို တော်တော်ခံရသည် လေ။

"ဒီမောင်နှမ ဘယ်လဲ"

"ပြည်သူ့ဥယျာဉ်ကိုသာ တိုက်ရိုက်မောင်းတော့ ဦးလေးမောင်ရေ"

"ကြည့် ကိုကိုသူရ မျက်နှာကြီးက၊ စူပုတ်နေတာပဲ၊ ချိုလေးနဲ့ လည်ရမှာ မပျော်ဘူးလား"

"ညနေ ကျူရှင်ရှိတယ်၊ အဲဒါ မိပျိုမလားလို့ စိတ်ညစ်နေတာ"

"တစ်ခါတလေ ပျက်တာများ ကိုကိုသူရကြီးကလဲ"

"စာမေးပွဲက နီးနေပြီဟ"

"စာတော်ပြီးသား ကိုကိုသူရ အောင်မှာ ပါ"

"အဲဒီလို အမြဲ မြောက်ပြီး ညာခိုင်းသိလား"

ချိုလေးနွယ်က သဘောကျစွာ ရယ်နေသည် ။ ဦးမောင်က မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည် ။

"မောင်သူရတို့ ရောက်လာတာ ဟန်ကျတယ်ဟေ့ ချိုလေးရဲ့ ဗိုလ်ကျတာကို အားလုံး မျှဝေ ခံစားတော့ ဦးမောင်လဲ သက်သာတာပေါ့"

ချိုလေးက စိတ်လည်း မဆိုး၊ နှုတ်ခမ်းလည်း မစူဘဲ သဘောကျစွာ ရယ်နေသည် ။

ပြည်သူ့ဥယျာဉ်ရောက်ပြီး၊ ချိုလေးနွယ် စိတ်တိုင်းကျ လျှောက်သွားပြီးတော့ လျှောက်စား တာကို လိုက်ကျွေးရသည် ။ ညနေမှ ပြန်လာရ၍ ကျူရှင်လည်း ကောင်းကောင်း ကြီး လွတ်ပါတော့ သည် ။
